

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 237.958 van 20 april 2017
in de zaak A. 210.431/XIV-35.285**

In zake : Philip BRONCKAERS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Kristien Vanderheiden
kantoor houdend te 3000 Leuven
Diestsevest 47/601
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de POLITIEZONE 5379 KANTON BORGLOON
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Koen Geelen en Wouter Moonen
kantoor houdend te 3500 Hasselt
Gouverneur Roppesingel 131
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 30 september 2013, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van 14 augustus 2013 van het politiecollege van de Politiezone Alken-Borgloon-Heers-Kortesseem-Wellen tot verlenging van verzoekers voorlopige schorsing bij ordemaatregel voor een periode van vier maanden met inhouding van 15% van de brutowedde.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 226.399 van 12 februari 2014 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen.

Verzoeker heeft een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 26 oktober 2016.

Kamervoorzitter Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Jan Bergé, die *loco* advocaat Kristien Vanderheiden verschijnt voor verzoeker, en advocaat Thomas Christiaens, die *loco* advocaten Koen Geelen en Wouter Moonen verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De feiten zijn uiteengezet in het tussenarrest nr. 226.399 van 12 februari 2014. Er wordt naar verwezen.

3.2. Op 5 juni 2014 werd aan verzoeker de zware tuchtstraf van schorsing gedurende een periode van drie maanden met inhouding van 15% van de brutowedde opgelegd.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker voert in het eerste middel de schending aan van het recht van verdediging, van het recht om zijn standpunt op een nuttige manier naar voor te brengen, van de hoorplicht, en van artikel 62 van de wet van 13 mei 1999 ‘houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten’ (hierna: de tuchtwet).

Verzoeker zet uiteen dat hij er zich ten volle van bewust was dat overwogen werd om hem een verlenging van de voorlopige schorsing met inhouding van 15% van de brutowedde op te leggen als ordemaatregel, doch de determinerende redenen waarom is overgegaan tot de oorspronkelijke schorsing en de daaropvolgende verlenging zijn hem tot op heden niet duidelijk. De overheid baseert zich volgens verzoeker uitsluitend op een schrijven van de procureur des Konings van 29 april 2013 waaruit blijkt dat lastens hem vervolging is ingesteld. Uit dat schrijven kon de verwerende partij volgens verzoeker onmogelijk voldoende elementen hebben gehaald om te beslissen dat hij dringend uit de dienst diende te worden verwijderd en kon zij die evenmin aan hem meedelen zodat hij zich niet kon uitspreken over zijn standpunt ter zake. Verzoeker had zelfs geen kennis van de datum of de plaats van de feiten en acht het principe *audi et alteram partem* geschonden.

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker dat hij voorafgaand aan de hoorzitting niet voldoende geïnformeerd was, hetgeen hij ook

had aangehaald tijdens zijn verweer. Volgens verzoeker geeft de verwerende partij een foute lezing aan het arrest van de Raad van State nr. 193.640 van 29 mei 2009 nu in dit arrest wordt gesteld dat het loutere feit dat een gerechtelijk onderzoek wordt gevoerd niet noodzakelijk vergt dat betrokkene bij ordemaatregel wordt geschorst en dat het hoorrecht moet worden nageleefd. Verzoeker wijst op het belang van het hoorrecht dat geen lege doos mag zijn en herhaalt dat hij geen kennis had van de determinerende motieven waarom men plots opnieuw vond dat hij uit de dienst diende te worden verwijderd, terwijl hij sinds zijn terugkomst na de eerdere voorlopige schorsing op een andere dienst werkzaam was, met andere collega's en taken. Het is verzoeker niet duidelijk waarom hij plots op die dienst niet meer zou kunnen functioneren en het was voor hem onmogelijk om zich ten volle te verdedigen. Verzoeker stelt dat de overheid bovendien eerst tot de preventieve schorsing overging om vervolgens te onderzoeken of zijn aanwezigheid niet in strijd was met het belang van de dienst, terwijl dit onderzoek dient gevoerd te worden vóór de schorsing. Het is voor verzoeker voorts niet duidelijk uit wat dat onderzoek dan wel bestond, wat het heeft opgeleverd en wanneer het werd gevoerd. Zelfs *a posteriori* slaagt de verwerende partij er niet in om aan te tonen welke feiten, welke gedragingen en welke redenen er bestaan om de vraag naar de strijdigheid van zijn aanwezigheid met het belang van de dienst positief te beantwoorden. De verwijzing naar de brief van de procureur des Konings volstaat voor verzoeker niet als kennisgeving van de feiten en van de determinerende motieven voor de schorsing als ordemaatregel.

6. In de laatste memorie voegt verzoeker nog toe dat stellen dat hij wel wist waarover het ging omdat er een strafvervolging werd ingesteld en omdat er zelfs al een eerste inleidende zitting voor de correctionele rechtbank heeft plaatsgehad, niet volstaat om de overheid van haar plichten te ontheffen. De overheid moest garanderen dat hij afdoende was geïnformeerd vóór de hoorzitting en die informatieplicht vervalt volgens verzoeker niet wanneer hij eventueel via andere kanalen informatie zou kunnen hebben bekomen. Bovendien acht verzoeker die informatie van een andere aard omdat niet alleen de feiten meespelen in de beslissing tot voorlopige schorsing, maar vooral het al dan niet verenigbaar

zijn van zijn aanwezigheid met het belang van de dienst. Verzoeker merkt op dat er toch een zekere analogie is met het hiervoor vermelde arrest in die zin dat hij ook werd geacht te aanvaarden dat hij werd geschorst omwille van een strafrechtelijke vervolging. Het feit dat hij voordien reeds werd geschorst tijdens het opsporingsonderzoek neemt volgens verzoeker niet weg dat er nog steeds een hoorrecht is dat ten volle moet kunnen worden benut.

Beoordeling

7. Het recht van verdediging vindt geen toepassing op de bestreden beslissing die de verlenging betreft van een preventieve schorsing in het kader van een tuchtprocedure en dus een ordemaatregel is.

Het eerste middel faalt in die mate naar recht.

8. Artikel 62 van de tuchtwet bepaalt:

“Vooraleer de in artikel 59 bedoelde overheden een voorlopige schorsing kunnen uitspreken, dienen zij of hun gemachtigde betrokkene te horen.

Deze laatste wordt opgeroepen door kennisgeving tegen een ontvangstbewijs of bij een ter post aangetekend schrijven, en wordt geacht gehoord te zijn geweest zelfs indien hij daar geen ontvangst van bevestigt, zodra bedoelde oproeping hem tweemaal werd voorgelegd.”

Het eerste lid regelt de hoorplicht. De ontstentenis van een nadere omschrijving van de hoorplicht in de tuchtwet betekent dat aan de verplichting inhoud gegeven moet worden volgens de algemeen geldende beginselen.

9. Aan de hoorplicht is in beginsel voldaan wanneer de betrokkene alle nuttige elementen kan laten gelden om de hem grievende maatregel te voorkomen wat inhoudt dat het bestuur, alvorens te beslissen, de betrokkene de mogelijkheid moet bieden om op nuttige wijze zijn standpunt kenbaar te maken nopens de feiten en redenen die haars inziens de ernstige en in hoofde van verzoeker nadelige maatregel verantwoorden. De hoorplicht en dus het recht van

de betrokkene om zijn standpunt op nuttige wijze naar voren te brengen, houdt onder meer in dat betrokkene voorafgaandelijk kennis krijgt van de aard van de maatregel die wordt overwogen. Deze verplichting houdt niet in dat aan betrokkene voorafgaandelijk de kwalificatie van de te nemen maatregel moet worden meegedeeld of dat aan verzoeker de determinerende redenen voor de voorgehouden maatregel moeten worden meegedeeld.

De vraag of aan de hoorplicht is voldaan moet *in concreto* worden beantwoord.

10. In de uitnodiging voor de hoorzitting op 14 augustus 2013 wordt uitdrukkelijk verwezen naar de aanvankelijke, door verzoeker gekende en niet-betwiste, beslissingen van 2 en 7 mei 2013 waarbij verzoeker voorlopig werd geschorst bij ordemaatregel en naar “het gegeven dat [verzoeker] de politiezone in opspraak heeft gebracht door gedrag dat voor de procureur des Konings voldoende grond biedt voor strafrechtelijke vervolging” zoals vermeld in de brief van de procureur des Konings van 29 april 2013. Er wordt verzoeker tevens meegedeeld dat de hogere tuchtoverheid niet over nieuwe gegevens beschikt doch “gezien [verzoeker] publiek strafrechtelijk wordt vervolgd voor zware strafbare feiten begaan bij de uitoefening van [zijn] ambt, dient het politiecollege na te gaan of een verlenging van de preventieve schorsing als ordemaatregel zich opdringt”.

Met die gegevens vermeld in de oproeping beschikte verzoeker over voldoende elementen om op nuttige wijze zijn standpunt kenbaar te maken nopens de feiten en redenen die de tuchtoverheid aanzetten tot het overwegen van een verlenging van de schorsing bij preventieve maatregel. Dat de feiten slechts door verwijzing naar de brief van de procureur des Konings zijn vermeld, belet niet dat verzoeker er goed mee bekend is, minstens bekend mee diende te zijn. Daarmee heeft de tuchtoverheid voldaan aan de verplichting die op haar rust in toepassing van artikel 62 van de tuchtwet en de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

11. Inzake verzoekers grieven en argumenten in de memorie van wederantwoord en de laatste memorie, bemerkt de Raad van State dat verzoeker die reeds had kunnen aanvoeren en ontwikkelen in het verzoekschrift. Aldus geeft verzoeker in wezen op laattijdige en niet-ontvankelijke wijze een nieuwe grondslag aan zijn middel. Ze zijn derhalve laattijdig en niet ontvankelijk.

12. Het eerste middel is ongegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

13. In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 59 van de tuchtwet, *juncto* de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ (hierna: de wet van 29 juli 1991). Verzoeker meent dat in de bestreden beslissing niet wordt aangetoond in welk opzicht hij een gedrag zou hebben vertoond dat zijn voorlopige verwijdering uit het korps rechtvaardigt. Het volstaat voor hem niet te melden dat er een strafvordering aan de gang is om de schorsingsmaatregel, die gebaseerd moet zijn op concrete verwijten met betrekking tot zijn gedrag, te rechtvaardigen. Volgens verzoeker is zijn voorlopige schorsing niet gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag doch veeleer op de moeilijke situatie waarin het korps zich de laatste tijd bevindt en de veralgemeende angst van het politiecollege om imagoschade te lijden. Hij stelt dat de overheid zich op stereotype motiveringen heeft gebaseerd, zonder enige concrete motivering. Dat blijkt volgens verzoeker te meer uit het argument dat de bestreden beslissing “een objectief en sereen onderzoek mogelijk moet maken” terwijl het onderzoek reeds afgerond was op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen.

Verzoeker betoogt voorts dat de tuchtoverheid steeds *in concreto* moet oordelen over de vraag of zijn aanwezigheid de dienst zou schaden en dat het louter bestaan van een strafonderzoek daartoe niet volstaat. Een

ondervraging van het personeel of de diensthoofden is essentieel om uit te maken of er binnen de dienst nog met hem kan worden gewerkt. In de bestreden beslissing wordt volgens verzoeker niet geantwoord op de vragen waarom zijn aanwezigheid niet strookt met het belang van de dienst, hoe het politiecollege tot haar conclusie is gekomen en welke onderzoeksdaaden er werden verricht. Het feit dat hij voor de tweede maal voorlopig wordt geschorst voor dezelfde feiten met een tussenspanne van elf maanden wordt niet eens vermeld, terwijl het voor verzoeker opmerkelijk is dat zijn aanwezigheid in de tussentijd van de twee schorsingen niet strijdig was met het belang van de dienst. Het feit dat hij ondertussen op een totaal andere dienst werkzaam was, met andere medewerkers en in een ander domein, wordt evenmin in rekening gebracht. Het is voor verzoeker dan ook helemaal niet duidelijk welke motieven er plots hebben geleid tot de vaststelling dat zijn aanwezigheid (opnieuw) strijdig is met het belang van het korps.

14. In de memorie van wederantwoord wijst verzoeker er op dat de tuchtoverheid het bewijs dient te leveren van de aanwezigheid van een vertrouwensbreuk en niet omgekeerd, hetgeen zij op geen enkel moment heeft gedaan. In de bestreden beslissing wordt er zelfs enkel maar verwezen naar een nog niet bestaande maar eventuele vertrouwensbreuk, hetgeen volgens verzoeker de deur naar willekeur door de overheid wagenwijd openzet. Hij stelt formeel dat er van een vertrouwensbreuk geen sprake was: hij had goede contacten met zijn collega's en hiërarchische meerderen, zijn gezag werd door de burgers waarmee hij in contact kwam niet in vraag gesteld en de contacten met de overheden verliepen normaal.

Verzoeker stelt dat de tuchtoverheid terughoudend diende te zijn ten aanzien van het advies van de procureur des Konings waar deze stelde dat “betrokkene voorlopig niet meer kan functioneren als inspecteur van de politiezone”: niet alleen is hij hoofdinspecteur met volledig andere taken, maar het is uiteindelijk de tuchtoverheid die dient te beslissen over het al dan niet nemen van een maatregel van inwendige orde. Daarbij kan het advies van de procureur des Konings in acht worden genomen maar moet ook rekening worden gehouden met

het vermoeden van onschuld, met het feit dat de procureur des Konings in strafzaken de tegenpartij is van de verdachte en er dus misschien belang bij zou kunnen hebben dat hij uit de dienst wordt verwijderd en met het feit dat de schorsing met inhouding van wedde slechts één van de opties is die de tuchtoverheid had.

Voor verzoeker houdt de zienswijze van de verwerende partij als zou het gaan over de sereniteit en objectiviteit van het tuchtonderzoek geen stand aangezien er op dat moment zelfs nog geen tuchtdossier was geopend en het dus nog helemaal niet zeker was dat er een tuchtprocedure zal worden opgestart.

15. In de laatste memorie betoogt verzoeker dat het standpunt van het auditoraat niet kan worden gevolgd omdat dit accepteert dat de twee voorwaarden vervat in artikel 59, eerste lid, van de tuchtwet worden gereduceerd tot slechts één, namelijk de aanwezigheid van een lopend onderzoek of strafvervolgning. Als het voldaan zijn van de eerste voorwaarde impliceert dat de tweede voorwaarde altijd is voldaan “omdat men er nu eenmaal van uit kan gaan dat het publiek en de overheden geen vertrouwen meer kunnen hebben in een politieambtenaar die vervolgd wordt voor strafrechtelijke feiten”, had men evengoed die tweede voorwaarde kunnen weglaten. Het gegeven dat hij zeer goed functioneerde binnen zijn dienst is een element waarmee men volgens verzoeker rekening diende te houden bij de beoordeling van de aanwezigheid van een eventuele vertrouwensbreuk. Het zuiver aanhalen van de eerste voorwaarde van artikel 59, eerste lid, van de tuchtwet is geen afdoende motivering van het voldaan zijn van de tweede voorwaarde.

Beoordeling

16. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze.

Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

17. Artikel 59, eerste lid, van de tuchtwet bepaalt:

“Onverminderd andere ordemaatregelen bepaald door de minister van Binnenlandse Zaken die onder meer ter gelegenheid van een tuchtvordering kunnen getroffen worden, kan de burgemeester of, naar gelang van het geval, het politiecollege, het personeelslid van de lokale politie tegen wie een tuchtprocedure of een opsporingsonderzoek loopt of een strafvervolging werd ingesteld en wiens aanwezigheid bij de lokale politie onverenigbaar is met het belang van de dienst, bij ordemaatregel voorlopig schorsen.”

Uit die bepaling volgt dat voor het opleggen van een voorlopige schorsing bij ordemaatregel twee cumulatieve voorwaarden vervuld dienen te zijn, in het bijzonder moet in de eerste plaats een tuchtprocedure of een opsporingsonderzoek lopen of een strafvervolging ingesteld zijn, en moet ten tweede de aanwezigheid van het betrokken personeelslid bij de lokale politie onverenigbaar zijn met het belang van de dienst.

Te dezen betreft de bestreden beslissing een verlenging van een eerdere, niet bestreden schorsing bij ordemaatregel. Artikel 61 van de tuchtwet bepaalt ter zake:

“De voorlopige schorsing wordt uitgesproken voor ten hoogste vier maanden. De voorlopige schorsing mag worden verlengd door, naar gelang van het geval, de minister van Binnenlandse Zaken of de burgemeester of het politiecollege zonder dat haar duur een jaar mag overschrijden.
[...].”

Uit die bepaling volgt dat, om na een eerste beslissing tot voorlopige schorsing die schorsing te verlengen, een nieuwe beslissing is vereist. In samenhang met het hiervoor aangehaalde artikel 59, kan hierbij enkel tot een verlenging van de lopende voorlopige schorsing worden besloten, indien bij die verlenging nog steeds is voldaan aan beide in artikel 59, eerste lid, van de tuchtwet bepaalde cumulatieve voorwaarden.

18. Verzoeker betwist niet dat tegen hem de strafvervolgning werd ingesteld en nog steeds hangende was op het ogenblik van de bestreden beslissing. Dit volstaat opdat de eerste voorwaarde van artikel 59, tweede lid, van de tuchtwet zou zijn vervuld.

19. Wat de tweede voorwaarde betreft, kan tot een verlenging van de voorlopige schorsing slechts worden beslist wanneer de bevoegde overheid rekening houdend met alle gegevens die op dat ogenblik beschikbaar zijn of die zij op basis van een eigen onderzoek kan verkrijgen, nog altijd kan stellen dat het dienstbelang vereist dat de politieambtenaar buiten de dienst blijft. De bevoegde overheid dient hiertoe, met de mogelijkheden waarover zij beschikt, een actuele beoordeling te maken van de feiten en van de invloed daarvan op de aanwezigheid van betrokkene binnen de dienst. De plicht tot actualisatie vereist op zich evenwel niet dat het gehele dossier moet worden geactualiseerd.

Het komt aan de bevoegde overheid toe te oordelen of de voorlopige schorsing dient te worden verlengd. Zij beschikt ter zake over een discretionaire bevoegdheid. Het komt aan de Raad van State in het raam van zijn wettigheidstoezicht, niet toe om zelf deze beoordeling te maken. De Raad van State is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan overeenkomstig de voormelde bepalingen en binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is gekomen.

20. In de bestreden beslissing wordt hierover als volgt gemotiveerd:

“4.2 Wat betreft de tweede voorwaarde

Overwegende dat wat de tweede voorwaarde betreft, het politiecollege het standpunt dat zij daaromtrent heeft ingenomen in haar eerdere beslissing van 07/05/2013 na heroverweging handhaaft, zijnde dat het belang van de dienst vergt dat leden van de lokale politie boven elke verdenking verheven hun taak moeten kunnen vervullen;

Dat als dit niet het geval is, niet enkel het vertrouwen in het betrokken personeelslid is aangetast, maar dat ook het vertrouwen dat het publiek en de overheden hebben in de werking van de politiediensten dreigt te worden aangetast;

Dat dergelijke aantasting op een fundamentele wijze het belang van de dienst bedreigt;

Dat de leden van het politiecollege de laatste maanden zowel door burgers als door leden van het politiekorps regelmatig zijn aangesproken omtrent de situatie van het korps van de politiezone;

Dat het politiecollege er niet aan voorbij kan dat de procureur des Konings van oordeel is dat er voor [verzoeker] sprake is van handelingen of gedragingen begaan tijdens de uitoefening van het ambt van betrokkene, die een zware tekortkoming aan de beroepsplichten kunnen uitmaken of die van aard zijn de waardigheid van het ambt in het gedrang te brengen;

Dat in deze zin en gezien de ernst van de tenlasteleggingen, het ambt van de procureur des Konings van oordeel is dat betrokkene voorlopig niet meer kan functioneren als hoofdinspecteur van de politiezone, reden waarom haar ambt het politiecollege vraagt om over te gaan tot voorlopige schorsing van betrokkene als hoofdinspecteur van de politiezone kanton Borgloon;

Overwegende dat het politiecollege dergelijke mededeling van de procureur des Konings ernstig moet nemen;

Dat het politiecollege van oordeel is dat een hoofdinspecteur van politie, waarvan blijkt dat hij het voorwerp uitmaakt van strafrechtelijke vervolging en van een gerechtelijk onderzoek rond ernstige strafrechtelijke feiten zoals valsheid gepleegd door een openbaar ambtenaar, niet meer boven elke verdenking verheven is om zijn taak te vervullen zodat het vertrouwen dat het publiek, de andere leden van het politiekorps en de andere overheden in het korps hebben zou kunnen worden aangetast;

Dat dergelijke strafvordering van aard is om een vertrouwensbreuk te veroorzaken met de collega's in de politiezone en de mogelijke samenwerking in concrete dossiers bedreigt;

Dat het politiecollege op dit punt geen risico kan nemen;

Dat het politiecollege ten alle prijze wenst te voorkomen of tegen te gaan dat de werking van en het vertrouwen in het korps verder verstoord zou worden;

Dat het politiecollege benadrukt dat haar beslissing ook de bedoeling heeft om de sereniteit in het politiekorps te vrijwaren, geen enkele veroordeling inhoudt en een objectief en sereen onderzoek mogelijk moet maken;

Overwegende dat door het loutere feit dat [verzoeker] publiek strafrechtelijk wordt vervolgd voor zware strafbare feiten begaan bij de uitoefening van zijn ambt, het politiecollege verplicht is om te onderzoeken of de aanwezigheid van de hoofdinspecteur van politie in de politiezone nog aangewezen is;

Dat het politiecollege tot de conclusie komt dat de aanwezigheid van [verzoeker] nog steeds onverenigbaar is met het belang van de dienst, zeker nog voor de periode waarin de strafrechtelijke procedure voor de Correctionele Rechtbank zal lopen;

Overwegende dat naar verwachting de gerechtelijke procedure een langere termijn dan 4 maanden in beslag zal nemen;

Overwegende dat de verdediging ten onrechte stelt dat zij onvoldoende op de hoogte is van de feiten waarover het politiecollege meent te moeten oordelen m.b.t. de noodzaak van een voorlopige schorsing;

Dat, zoals hierboven is toegelicht, het politiecollege de noodzaak van een voorlopige schorsing afleidt uit het feit dat [verzoeker] het voorwerp uitmaakt van een strafrechtelijke vervolging voor de Correctionele Rechtbank te Tongeren omtrent zware feiten begaan in de uitoefening van zijn ambt;

Dat dit feit voldoende is aangetoond met de diverse schrijvens van de procureur des Konings te Tongeren en met name het schrijven van de procureur des Konings van 29/04/2013;

Dat dit schrijven bekend is bij de verdediging en dat de verdediging niet beweert dat dit onjuist is of dat de gerechtelijke vervolging ten einde is gekomen;

Overwegende dat daaruit mag worden afgeleid dat het feit waaromtrent het politiecollege de noodzaak van een voorlopige schorsing overweegt, wel degelijk bekend is bij [verzoeker];

Overwegende dat het politiecollege derhalve van oordeel is dat ook de tweede voorwaarde vervuld is;”.

21. Het politiecollege, als hogere tuchtoverheid, stelt in de bestreden beslissing in de eerste plaats dat zij het standpunt ingenomen in de aanvankelijke beslissing van 7 mei 2013 waarbij verzoeker (opnieuw) werd geschorst bij ordemaatregel “na heroverweging handhaaft”. Vervolgens wordt verwezen naar de brief van 29 april 2013 van de procureur des Konings - waarvan niet wordt betwist dat verzoeker kennis heeft van de inhoud ervan - en waarmee de hogere tuchtoverheid in kennis werd gesteld dat de opsporingsonderzoeken lastens verzoeker zijn afgerond, dat verzoeker door het ambt van de procureur des Konings werd gedagvaard voor de correctionele rechtbank als dader-mededader van de in die brief vermelde feiten die betrekking hebben op het plegen van valsheid in de uitoefening van het ambt, het gebruik van die valse stukken en het plegen van daden van willekeur. In die brief geeft de procureur des Konings tevens aan dat het “daarom duidelijk [is] dat het hier om handelingen of gedragingen gaat, tijdens de uitoefening van zijn ambt, die een zware tekortkoming aan de beroepsplichten uitmaken of die van aard zijn de waardigheid van het ambt in het gedrang te brengen”, waardoor hij van oordeel is “dat betrokkene voorlopig niet meer kan functioneren als hoofdinspecteur van de politiezone”. Het politiecollege is blijkens de formele motivering van de bestreden beslissing van oordeel dat dergelijke strafrechtelijke vervolging meebrengt dat betrokkene niet meer boven elke verdenking is geheven om zijn taak te vervullen en een vertrouwensbreuk

veroorzaakt zodat zij genoodzaakt is om na te gaan of verzoekers aanwezigheid in de politiezone nog aangewezen is. Het politiecollege komt dan tot de conclusie dat verzoekers aanwezigheid nog steeds onverenigbaar is met het belang van de dienst, zeker nog voor de periode waarin de strafrechtelijke procedure voor de correctionele rechtbank zal lopen.

Uit die motivering blijkt dat de verwerende partij wel degelijk heeft afgewogen of de feitelijke gegevens haar nog wel toelaten te besluiten dat een verdere voorlopige schorsing nog steeds noodzakelijk is om de goede werking van de dienst te verzekeren. Door op basis van die vaststellingen en beoordeling te oordelen dat voldaan is aan de tweede voorwaarde van artikel 59, eerste lid van de tuchtwet, blijkt niet dat de verwerende partij aldus de grenzen van een redelijke uitoefening van haar beoordelingsvrijheid ter zake te buiten is gegaan. Verzoeker geeft in zijn middel weliswaar blijk van een eigen feitelijke beoordeling ter zake, - waarbij hij overigens voorbijgaat aan het gegeven dat de aanvankelijke beslissing om hem (opnieuw) voorlopig te schorsen bij ordemaatregel niet werd aangevochten en derhalve definitief is - maar verzoeker maakt aldus evenwel niet aannemelijk dat de bevoegde overheid door het verrichten van de actuele beoordeling als gedaan in de bestreden beslissing, de grenzen van een redelijke uitoefening van haar beoordelingsvrijheid te buiten zou zijn gegaan.

Inzake verzoekers grieven en argumenten in de memorie van wederantwoord en de laatste memorie, bemerkt de Raad van State dat verzoeker die reeds had kunnen aanvoeren en ontwikkelen in het verzoekschrift. Aldus geeft verzoeker in wezen op laattijdige en niet-ontvankelijke wijze een nieuwe grondslag aan zijn middel. Ze zijn derhalve laattijdig en niet ontvankelijk.

22. Verzoeker voert in het middel ook de schending aan van de formelemotiveringsplicht. Uit de hiervoor onder punt 20 weergegeven formele motivering van de bestreden beslissing blijkt op afdoende wijze waarom, naar het oordeel van de verwerende partij, verzoeker nog verder voorlopig geschorst dient te blijven in het belang van de dienst. Dat volstaat in het licht van de

formelemotiveringsplicht. De enkele omstandigheid dat verzoeker zich niet kan vinden in de gegeven formele motivering, maakt die daarom niet onwettig

23. Het tweede middel is ongegrond.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

24. Verzoeker voert in het derde middel de schending aan van artikel 59 van de tuchtwet, *juncto* het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Hij zet uiteen dat de verwerende partij zich uitsluitend steunt op een schrijven van de procureur des Konings van 29 april 2013 en geen andere documenten heeft toegevoegd aan het administratief dossier. Verzoeker is van mening dat de verwerende partij, die volgens rechtspraak van de Raad van State alle mogelijke middelen moet hebben aangewend om de toestand te actualiseren en de feiten die het voorwerp uitmaken van een gerechtelijk onderzoek en het precieze aandeel van het personeelslid daarin beter te omschrijven, zich burgerlijke partij diende te stellen om op die manier inzage te krijgen in het dossier. Verzoeker stelt evenwel vast dat de overheid in dit dossier niets deed zodat zij door een gebrek aan dossierkennis geenszins in staat was om na te gaan in welke mate er aan de tweede voorwaarde van artikel 59 van de tuchtwet was voldaan. Bovendien kon de overheid op basis van de aanwezige gegevens volgens verzoeker in geen geval naar redelijkheid oordelen of een minder ingrijpende maatregel niet evengoed tegemoet kon komen aan de noden van het korps.

25. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker dat de tuchtoverheid niet de nodige inspanning deed om tijdig afschrift en inzage te bekomen van het strafdossier. Verzoeker meent dat de verwerende partij bezwaarlijk kan voorhouden dat zij al het mogelijke heeft gedaan om een afschrift van het dossier te bekomen nu op een schorsingsperiode van vijf maanden slechts twee maal een vraag om inzage en afschrift van het dossier aan de procureur des

Konings werden gericht (op 13 juni 2013 en op 19 september 2013). Het volledige dossier is volgens verzoeker gesteund op de brief van de procureur des Konings die gelinkt is aan een strafdossier dat niet werd gevoegd omdat de verwerende partij niet de nodige stappen heeft gezet om het dossier in bezit te krijgen.

Er werd niet zorgvuldig onderzocht of verzoekers aanwezigheid effectief strijdig was met het belang van de dienst. Indien men niet over voldoende elementen beschikte of er niet in slaagde om een grondig onderzoek te voeren, had de overheid volgens verzoeker de situatie moeten bevriezen en alle betrokkenen binnendienst geven in afwachting van meer informatie in plaats van een ingrijpende beslissing te nemen gefundeerd op hypothesen. Verzoeker wijst er op dat te dezen het onderzoek reeds jaren aan de gang was, dat de overheid gedurende het langste deel van het onderzoek van mening was dat zijn aanwezigheid niet strijdig was met het belang van de dienst en dat hij in de loop van het onderzoek dan ook nog eens van dienst veranderde. De plotse beslissing om hem dan toch dringend voorlopig te schorsen in het belang van de dienst is volgens verzoeker niet alleen onredelijk, ze kwam ook op onzorgvuldige wijze tot stand.

26. In de laatste memorie stelt verzoeker dat het feit, dat hij de initiële beslissingen van 2 en 7 april 2013 waarbij hij voorlopig werd geschorst niet heeft aangevochten, niet betekent dat die geacht moeten worden op zorgvuldige wijze tot stand te zijn gekomen. De thans bestreden beslissing is grotendeels gebaseerd op die initiële beslissingen en neemt de motieven ervan over. Verzoeker meent dat hij de mogelijkheid moet hebben om deze motieven te bestrijden met alle openstaande rechtsmiddelen en argumenten. De redenering dat hij het gegeven dat de overheid te weinig inspanning heeft gedaan om een afschrift van het strafdossier te bekomen had moeten betwisten toen de initiële beslissingen werden genomen, treedt verzoeker dan ook niet bij. Een onzorgvuldigheid bij het tot stand komen van een eerdere beslissing kan volgens hem eveneens leiden tot een onzorgvuldigheid in de nieuwe beslissing die de vorige beslissing overneemt of bevestigt. Verzoeker wijst er op dat ook in de periode tussen de initiële beslissing en de bestreden beslissing geen extra inspanningen werden verricht om alsnog een

kopie van het strafdossier te bemachtigen. De repliek van de verwerende partij dat er overbelasting was van de dienst omdat er verschillende politieambtenaren in een gelijkaardige situatie zaten is voor verzoeker geen afdoende verantwoording voor een dergelijk onzorgvuldig handelen.

Beoordeling

27. Artikel 59, eerste lid, van de tuchtwet is hiervoor aangehaald (*supra*, punt 17).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dat houdt onder meer in dat het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige feitenvinding dient te steunen zodat het op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

28. Verzoeker betoogt in zijn derde middel, samengevat, dat de verwerende partij onvoldoende inspanning heeft gedaan om inzage in en een afschrift van het strafdossier lastens hem te bekomen en dat zij zich burgerlijke partij had moeten stellen of het statuut van benadeelde had moeten vragen om een zorgvuldige en redelijke beslissing te kunnen nemen.

In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van artikel 59, eerste lid, van de tuchtwet, wordt verwezen naar de behandeling van het tweede middel waarin werd vastgesteld dat de bevoegde overheid door het verrichten van de actuele beoordeling als gedaan in de bestreden beslissing, de grenzen van een redelijke uitoefening van haar beoordelingsvrijheid niet te buiten is gegaan. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij aanvoert dat de tuchtoverheid niet over voldoende gegevens beschikte om naar redelijkheid te beoordelen of een minder ingrijpende maatregel niet evengoed tegemoet kon komen aan de noden van het korps.

Verzoeker gaat er in zijn kritiek voorts aan voorbij dat de bestreden beslissing, zijnde een voorlopige schorsing bij ordemaatregel, is ingegeven door de vastgestelde onverenigbaarheid van verzoekers aanwezigheid met het belang van de dienst. Daarbij wordt vooralsnog geen uitspraak gedaan over de schuldvraag of over de toewijsbaarheid van de ten laste gelegde tuchtfeiten. Voor de beoordeling door de bevoegde overheid of verzoekers aanwezigheid strijdig is met het belang van de dienst, is met andere woorden te dezen een uitgebreide kennis van het strafdossier geen noodzaak.

29. In de mate dat verzoeker meent dat de bevoegde overheid zich burgerlijke partij had moeten stellen, of de hoedanigheid van benadeelde persoon had moeten vragen, om zo inzage te bekomen in het strafdossier, houdt de zorgvuldigheidsplicht niet in dat van een bevoegde overheid moet worden geëist dat zij, al dan niet oneigenlijk, gebruik zou moeten maken van het in het strafprocesrecht voorziene statuut van slachtoffer, om op die wijze inzagerecht te verkrijgen in een onderzoek dat lastens een van haar politieambtenaren wordt gevoerd. Dat klemmt te dezen des te meer daar hiervoor is vastgesteld dat een uitgebreide kennis van het strafdossier geen noodzaak was om verzoekers aanwezigheid in de dienst te beoordelen.

30. Verzoeker voert ook de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, doch hij bouwt in het verzoekschrift ter zake geen specifieke argumentatie op, zodat die grief ofwel geacht moet worden samen te vallen met wat hiervoor al is besproken, ofwel niet ontvankelijk te zijn.

31. Het derde middel is ongegrond.

D. Vierde middel

Uiteenzetting van het middel

32. In het vierde middel betoogt verzoeker dat de voorlopige schorsing met inhouding van 15% van de brutowedde een verkapte tuchtstraf is, zodat de tuchtoverheid zich, minstens voor wat betreft het opleggen van de inhouding van de wedde, schuldig maakt aan machtsafwending door een verkapte tuchtstraf op te leggen onder het mom van een ordemaatregel. Verzoeker meent dat de opgelegde maatregel hem veel meer schaadt dan noodzakelijk is om de werking van de dienst te verzekeren. Hij wijst er ook op dat de inhouding van de wedde bovendien wordt verantwoord door het feit dat “dit (de vervolging door de Procureur des Konings) hem verwijtbaar is”, waarmee de overheid aantoont dat zij overtuigd is van het feit dat hij schuldig is. Door het vermelden van zijn graad lijkt de overheid volgens verzoeker bovendien te willen benadrukken dat hij nog meer schuld treft dan wanneer hij bijvoorbeeld inspecteur was geweest. Een ordemaatregel is echter niet bedoeld om te straffen maar om de goede werking van de dienst te garanderen, terwijl voor verzoeker niet duidelijk is in welke mate de inhouding van 15% van zijn brutowedde de goede werking van het korps zal garanderen.

Beoordeling

33. Het auditoraat besluit tot de ongegrondheid van dit middel op grond van de volgende overwegingen.

De verwerende partij voert terecht aan dat het middel enkel betrekking heeft op de inhouding van wedde, zodat het enkel tot een gedeeltelijke vernietiging aanleiding kan geven indien het middel gegrond wordt bevonden. Zoals blijkt uit wat volgt, is dit niet het geval.

Verzoeker voert in dit verband aan dat de bestreden beslissing door het opleggen van een inhouding van 15% van zijn brutowedde uitspraak doet over zijn schuld. Dat moet volgens hem blijken uit de vermelding in de bestreden beslissing dat zijn gedrag, dat door de procureur des Konings een voldoende grond biedt voor strafrechtelijke vervolging, hem verwijtbaar is.

De verwijzing naar de vervolging die wordt ingesteld vormt evenwel geen antwoord op de schuldvraag omdat daarmee slechts wordt verwezen naar het standpunt van de procureur des Konings. Een vervolging door de procureur des Konings betekent immers enkel dat die van oordeel is dat er voldoende aanwijzingen bestaan om de betrokkene voor de strafrechter te laten verschijnen. Het houdt geenszins in dat de schuld van de betrokkene wordt vastgesteld. Met andere woorden, noch de vervolging door de procureur des Konings, noch de verwijzing daarnaar door de verwerende partij houden een uitspraak in over de schuld van verzoeker. Het standpunt van de procureur des Konings is evenwel geen onbelangrijk gegeven voor het beantwoorden van de vraag of de vastgestelde feiten - zoals zij zich op dat ogenblik aandienen - niet dermate op de goede werking van de dienst inwerken dat moet worden nagegaan of de aanwezigheid van de betrokkene nog wenselijk is. Het antwoord op deze vraag staat evenwel los van het beantwoorden van de schuldvraag. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de schuldvraag wordt beantwoord. Uit de omstandigheid dat gekozen wordt voor de maximale schorsingsduur en een inhouding van 15% van de wedde kan niet worden afgeleid dat de bestreden beslissing tot verborgen motief heeft verzoeker te willen straffen. Verzoeker wordt enkel tijdelijk uit de dienst verwijderd en hoewel dit gepaard gaat met een inhouding van wedde, kan hierin, wat de thans bestreden beslissing betreft, op zich niet het bewijs van een tuchtstraf onderkend worden. Rekening houdend met de ruime discretionaire bevoegdheid van het bestuur, is het niet onredelijk een preventief geschorste ambtenaar een deel van zijn wedde te ontnemen, zeker niet wanneer het politiecollege daarbij binnen de grenzen blijft van wat wettelijk mogelijk is. Hij moet immers geen prestaties verrichten en de daarop betrekking hebbende kosten vallen weg en bovendien moet de politiezone deze prestaties derven .

Het vierde middel is ongegrond.

34. Verzoeker betwist deze conclusie niet. Na kennisneming van het verslag van het auditoraat, heeft hij immers niet de gelegenheid benut die een laatste memorie biedt om nog een andere visie op de beoordeling door het auditoraat weer te geven. Hij verzuimt immers om op de bespreking van het middel in het auditoraatsverslag nog inhoudelijk te reageren en beperkt zich ter zake tot de verwijzing naar de “aangehaalde gegevens uit het verzoekschrift”.

De Raad van State ziet geen reden om het anders te zien dan het auditoraat en bevindt aldus, de redenering van het auditoraatsverslag bijvallend, het vierde middel ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het beroep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 375 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van twintig april tweeduizend zeventien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Kaat Leus,	staatsraad,
bijgestaan door	
Johan Pas,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Johan Pas

Geert Debersaques